

ser i Handels- og Søfager og de dertil knyttede Bestemmelser. I England har enhver By en egen Domstol, og i flere Henseender, f. Ex. med Hensyn til Godtgjørelsen for Liggedagspenge, kan den Dom, der falder i London, være vidt forskjellig fra den, der i samme Sag vilde falde i Hull, og saadanne Sager burde dog over hele Landet behandles eens. Fjor var der i saa Henseende en mærkelig Sag om et Skib, der var befragtet i Ostindien, og hvis Fragt var høit stipuleret, men Skibsføreren havde maattet aflade en betydelig Deel. Da han kom til London, var Prisen falden saa betydelig, at Vedkommende stod sig bedst ved at lade ham beholde Ladningen for Fragten. Det kom for Handelstribunalet, og Dommen faldt ud til Fordeel for Skibsføreren, fordi det tilfældigviis blev oplyst, at Modtageren var vidende om og meddeeltagtig i Udbyttet af den for høit beregnede Fragt. Men saadanne Sager kunne jo ogsaa faae det samme Udfald efter den danske Lovs Bestemmelser, og jeg kan ikke skjønne Andet, end at § 44 helst bør gaae ud, men saaledes som den nu er foreslaaget af Udvalget, tror jeg, at den bør antages af Thinget; ligeledes anseer jeg det rigtigt, at § 57 aldeles gaaer ud.

Jusfitsministeren: Saa bestemt som jeg maatte være imod, at de af den ærede Ordfører omhandlede to Paragrapher, der i det andet Thing ere blevne indsatte i Lovudkastet, kom til at faae Plads i samme, saa hjært er det mig at kunne erkjende, at jeg kan tiltræde det af Udvalget stillede Endringsforslag; der skal afløse § 44, og hvorved § 57 faldt bort. Jeg kan rigtignok ikke Andet end fremdeles være af den Mening, at det var rigtigst slet ikke i Loven at omtale Beviset, hvøraf Følgen vilde være, at der ved Sø- og Handelsretten maatte forholdes som ved andre Retter. Jeg skal ikke gaae nærmere ind paa, hvad der blev ytret af den ærede sidste Taler, da han ogsaa kom til det Resultat at understøtte Udvalgets Forslag. Kun skal jeg gjøre opmærksom paa, at Paaseilingsfager netop ville være af dem, hvor det er af største Vigtighed, at Sagerne ikke blive overladede til et frit Skjøn. I disse Sager bør de factiske Forhold netop ligge saa

klart og bestemt oplyste, og man vil ikke i dem vinde Meget ved et frit Skjøn; thi de Dommere, der skulde dømmes efter et frit Skjøn, vilde neppe, naar den af den ærede Landsthingsmand i det førstnævnte Tilfælde omhandlede Dplysning ikke var kommen frem, ad det frie Skjønns Vej være komne det Rigtige nærmere end ved at holde fast ved de almindelige Regler. I det jeg maa ansee det for rigtigt at blive ved Udcastet, kan jeg særdeles godt sætte mig ind i og vurdere Vægten af de Betragtninger, der have ledet Udvalget til at foreslaae en Paragraph, der i en vis Grad gaaer i den Retning, hvori § 44 skulde gaae, og naar man vil det, forekommer det mig at være en særdeles heldig Tanke at faae Bestemmelsen affattet saaledes, at man udtrykkeligt fastholder de i Lovgivningen fastsatte, hidtil gjældende almindelige Regler og i Forbindelse dermed paaviser, hvorledes disse almindelige Regler stille sig og skulle stille sig i deres Anvendelse. Den ærede Ordfører bemærkede med Hensyn til den Maade, hvorpaa den foreslaaede Paragraph fremsætter Virkningen af de almindelige Regler, at det var Noget, som maatte ansees grundet i den gjældende Lovgivning. Jeg tror neppe, at der kan være Tvivl om, at efter vor Lovgivning maa Indiciebeviset ogsaa i civile Sager have fuld Kraft, saaledes at naar de Data, der skulle danne Indiciebeviset, ere tilstrækkeligt stærke, ere fuldkomment nok til at tilveiebringe en sikker Overbeviisning om, at det, hvørom Taleren er, forholder sig paa en bestemt Maade, maae de ogsaa i Medfør af den nugjældende Lovgivning kunne tilveiebringe fuldt Beviis. Det er imidlertid forholdsviis sjældent, at man i Retspraxis har ladet denne Erkjendelse komme til at finde sit Udtryk i de Resultater, man har statueret. Der er Tilfælde, hvor i civile Sager et Resultat er blevet statueret paa Grund af Totaliteten af de under Sagen fremkomne Dplysninger; men det er som sagt forholdsviis meget sjældent. Selv hvor Dplysningerne have været af den Natur, at man, affect fra den Maade, hvorpaa Retspraxis har udviklet sig, vilde erkjende, at der ikke kunde efterlades Tvivl, har man været særdeles tilbøielig til kun at lade det medføre, at Sagens Udfald blev gjort afhængig af Paris